

— Băiatul nu vrea să spună. E înspăimântat, îmi închipui. S-ar putea să fie și cam prostuț.

— A, e destul de tâmpit, zice căpitanul posac. Fără îndoială. Îi știu și pe taică-su și pe unchiu-su, și ei sunt niște nenorociți de idioți.

Brownlee se încruntă mai tare și își țuguie buzele.

— Ești sigur că s-a întâmplat la bordul corabiei ăsteia? Că rănilor sunt recente?

— Fără nici o îndoială. Leziunile sunt foarte recente.

— Atunci, băiatul e un mare dobitoc, zice Brownlee. De ce n-a țipat sau nu s-a plâns când i s-a întâmplat așa ceva împotriva voinței lui?

— Poate ar fi bine să-l întrebi chiar dumneata? sugerează Sumner. Mie n-o să-mi spună, dar dacă îi ordoni dumneata să mărturisească numele vinovatului, poate că o să se simtă obligat s-o facă.

Brownlee dă scurt din cap, apoi deschide ușa cabinei și-i strigă lui Cavendish, care stă încă lângă sobă, fumând, să aducă băiatul de la teugă la pupa.

— Ce-a mai făcut căcățelul ăla? întreabă Cavendish.

— Tu doar adu-l la mine, zice Brownlee.

Beau un pahar cu brandy cât așteaptă. Când ajung, băiatul e alb la față de groază, iar Cavendish rânjește.

— N-ai de ce să te sperii, Joseph, spune Sumner. Căpitanul vrea să-ți pună câteva întrebări, atâta tot.

Brownlee și medicul stau alături; Joseph Hannah se oprește cu teamă de cealaltă parte a mesei rotunde din mijloc, iar Cavendish, în picioare, în spatele lui.

— Să rămân sau să plec, căpitane? întrebă acesta din urmă.

Brownlee se gândește o clipă, apoi îi face semn să se așeze.

— Cunoști mai bine decât mine obiceiurile și nărvurile membrilor echipajului, răspunde el. Prezența ta s-ar putea să fie utilă.

— Sigur cunosc năravul sălbaticului ăstuia mic, spune Cavendish, lăsându-se vesel pe banca tapisată.

— Joseph, zice căpitanul aplecându-se în față și încercând pe cât posibil să-și îmblânzească tonul de obicei energetic, domnul Sumner, medicul, îmi spune că ai fost rănit. E adevărat?

Pentru un moment îndelungat, Joseph pare că fie n-a auzit, fie n-a înțeles întrebarea, însă apoi, chiar când Brownlee se pregătește s-o repete, încuviințează din cap.

— Cum? întrebă Cavendish neîncrezător. N-am auzit de nici un fel de răni.

— Domnul Sumner l-a examinat pe Joseph ceva mai devreme, îl lămurește Brownlee, și a găsit dovezi, dovezi clare, că a fost maltratată de un alt membru al echipajului.

— Maltratată? întrebă celălalt.

— Sodomizat, răspunde căpitanul.

Cavendish ridică din sprâncene, dar altfel nu pare neliniștit. Expresia lui Joseph Hannah nu se schimbă deloc. Ochii lui deja adânciți în orbite par să se adâncească și mai mult, iar răsufierea îi e un șir de gâfâieli scurte, însă zgomotoase.

— Cum s-a întâmplat, Joseph? îl întreabă Brownlee.
Cine-i răspunzător?

Buza de jos a lui Joseph e răsfrântă, lucioasă și purpurie. Senzualitatea ei vădită contrastează tulburător cu cenușiul lugubru al obrajilor și fălcilor și cu ochii adânciți în orbite, întunecați și disperați. Nu răspunde.

— Cine-i răspunzător? îl întreabă din nou căpitanul.

— A fost un accident, șoptește Joseph drept răspuns.
Cavendish zâmbește când îl aude.

— E groaznic de întuneric în teuga aia, domnule Brownlee, spune el. Nu-i posibil să fi alunecat pur și simplu într-o noapte și să fi căzut în fund urât de tot?

Căpitanul se uită la Sumner.

— E un fel de glumă, bănuiesc, zice medicul.

Cavendish ridică din umeri.

— Înăuntru e înghesuală și dezordine. Abia dacă ai loc să te miști. Ar fi destul de ușor să te împiedici.

— N-a fost un accident, insistă Sumner. Ideea e ridicolă. Răni ca astea pe care le-am văzut nu pot fi făcute decât într-un singur fel.

— Ai căzut, Joseph, sau ți-a făcut cineva rău cu bună știință? întreabă Brownlee.

— Am căzut, răspunde musul.

— N-a fost un accident, zice Sumner din nou. E cu totul imposibil.

— Ciudat, atunci, că băiatul crede c-a fost, observă Cavendish.

— Pentru că-i e frică.

Brownlee se trage înapoi de la masă, se uită o clipă la ceilalți doi bărbați și apoi la băiat.

— De cine ți-e frică, Joseph? întreabă el.

Sumner e surprins de nerozia întrebării.

— Îi e frică de toată lumea, spune el. Cum să nu-i fie?

Căpitanul oftează, clatină din cap și se uită în jos, la dreptunghiul de nuc lustruit încadrat de mâinile lui întinse.

— Sunt un om răbdător, spune el. Dar răbdarea mea are cu siguranță limite. Dacă ai fost maltratat, Joseph, omul care te-a maltratat o să fie pedepsit pentru asta. Dar trebuie să-mi spui tot adevărul acum. Înțelegeți?

Joseph dă din cap.

— Cine ți-a făcut asta?

— Nimeni.

— Te putem apăra, zice Sumner repezit. Dacă nu ne spui cine e răspunzător, s-ar putea să se întâmple din nou.

Băiatul stă cu bărbia în piept și privește stăruitor podeaua.

— Ai ceva să-mi spui, Joseph? întreabă Brownlee. N-o să te mai întreb încă o dată.

Musul clatină din cap.

— Și-a înghițit limba pentru că-i în cabina căpitanului, face Cavendish. Asta-i tot. Când l-am găsit în teugă, râdea și se veselea cu prietenii. Orice vătămare o fi suferit, dacă a suferit vreo vătămare, n-a avut cine știe ce urmări asupra firii lui, vă zic eu.

— Băiatul ăsta a suferit o agresiune cumplită, spune Sumner, iar omul răspunzător e la bordul corabiei ăsteia.

— Dacă băiatul nu vrea să-l numească pe agresor și dacă stăruie într-adevăr că n-a fost atacat deloc, ci a suferit doar un soi de accident, atunci nu se mai poate face nimic, zice Brownlee.

— Putem căuta martori.

Cavendish pufnește.

— Suntem pe o balenieră, îi amintește el.

— Poți să te duci, Joseph, îi spune căpitanul. Dacă mai vreau să vorbim, o să trimit după tine.

Băiatul iese din cabină. Cavendish cascadează, se întinde, apoi se ridică și îl urmează.

— O să le dau ordin oamenilor să-și țină cabina mai ordonată pe viitor, zice el uitându-se poznaș la Sumner, ca să evităm alte accidente de-astea.

— O să-l mutăm pe băiat din teugă, îl asigură Brownlee pe Sumner după ce iese Cavendish. Poate să doarmă pe coridorul dintre punți o vreme. E o chestie neplăcută, dar dacă refuză să arate cu degetul, atunci trebuie să lăsăm baltă toată povestea.

— Și dacă vinovatul e chiar Cavendish? întrebă Sumner. Asta ar explica tăcerea băiatului.

— Cavendish are o grămadă de metehne, zice Brownlee, dar sigur nu-i sodomit.

— Părea amuzat de toată treaba.

— E un netrebnic și o brută, însă așa sunt jumătate dintre marinarii de pe corabia asta. Dacă vrei

oameni amabili și rafinați, atunci vânătoarea de balene în Groenlanda nu-i locul cel mai potrivit să-i cauți, Sumner.

— O să vorbesc și cu ceilalți muși, propune medicul. O să aflu ce știi ei despre Cavendish și Joseph Hannah și după aia o să vin să-ți spun.

— Nu, n-o să vorbești, răspunde ferm Brownlee. Dacă băiatul nu schimbă placa, povestea e ca și încheiată. Am venit aici să omorâm balene, nu să stârpim păcatul.

— S-a comis o nelegiuire.

Căpitanul clatină din cap. Insistența nejustificată a medicului începe să-l irite.

— Un băiat s-a ales cu curul umflat. Asta-i tot. E regretabil, sunt de acord, dar o să-și revină destul de repede.

— Rănile sunt mai grave de-atât. Rectul era dilatat, se vedeau semne de...

Brownlee se ridică, fără să facă vreun efort să-și ascundă nerăbdarea.

— Orice fel de răni aparte ar avea, e treaba dumitale, ca medic, să le tratezi, domnule Sumner, spune el. Și sunt convins că ai talentul și cele necesare ca s-o faci cum trebuie.

Sumner se uită la căpitan – fruntea teșită și ochii cenușii aprigi, nasul încrețit și fălcile acoperite de o barbă țepoasă și sură – și hotărăște, după doar o clipă de ezitare, să se conformeze. Băiatul o să supraviețuiască, la urma urmelor. Aici are dreptate.